

**Uchwała nr 1/2012 z dnia 08.11.2012 roku
w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia
podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną przez
Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych
w celu przeprowadzenia
postępowania habilitacyjnego dra Władysława Skarbka
na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego**

Powołana w dniu 05 czerwca 2012 r. przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego względem doktora Władysława Skarbka, adiunkta w Samodzielnym Zakładzie Socjologii w Uniwersytecie Jana Kochanowskiego, Filia w Piotrkowie Trybunalskim.

Członkowie wyznaczeni przez Centralną Komisję:

1. prof. dr hab. Barbara Markiewicz, Uniwersytet Warszawski - Przewodnicząca
2. prof. dr hab. Włodzimierz Tyburski, Uniwersytet Mikołaja Kopernika
w Toruniu. - Członek komisji

Recenzenci:

3. prof. dr hab. Lesław Hostyński, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie
4. dr hab. Ryszard Wiśniewski, prof. Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Członkowie wyznaczeni przez Radę Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego:

5. dr hab. Justyna Kurczak, prof. Uniwersytetu Łódzkiego - Sekretarz komisji
6. prof. dr hab. Józef Piórczyński Uniwersytet Łódzki - Członek komisji

Recenzent: 7. dr hab. Andrzej Kaniowski, prof. Uniwersytetu Łódzkiego.

Działając na podstawie Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w brzmieniu ustalonej ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 455 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 204, poz. 1200) komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. osiągnięcia naukowe, o którym mowa w art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy,
2. aktywność naukową Habilitanta, o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy,

3. jego osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne.

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-3 były:

1. monografia zatytułowana: *Wprowadzenie do aksjoewentystycznej teorii wartości*, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie, Piotrków Trybunalski 2010, s. 194.
2. sporządzony przez Habilitanta autoreferat i zestawiony przez niego wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej (zgodnie z wymaganiami sformułowanymi w par. 12 ust. 2 pkt 2-4 przywołanego wyżej rozporządzenia),
3. przedstawione przez recenzentów opinie, dotyczące rozprawy habilitacyjnej, osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych, o których mowa w art. 16 ust. 2 ustawy.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę dotychczasowy dorobek naukowy Habilitanta oraz przedstawione przez recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję, Komisja podjęła uchwałę

o odmowie nadania doktorowi Władysławowi Skarbkowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia.

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

TAK - 7, NIE - 0, WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ - 0

W posiedzeniu Komisji brali udział: wszyscy członkowie.

Głosowanie zgodnie z art. 18a ust. 8 ustawy miało charakter jawny. Habilitant nie wnioskował zgodnie z art. 18a ust. 9 ustawy, o przeprowadzenie tego głosowania w trybie tajnym. Głosowanie odpowiadało wymogom formalnym sformułowanym w paragrafie 15 ust.1.

Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego status opinii (por. art. 18a ust. 11 ustawy).

UZASADNIENIE

Dr Władysław W. Skarbek jest absolwentem Uniwersytetu Warszawskiego. W roku 1974 ukończył z tytułem zawodowym magistra archeologię śródziemnomorską, a w roku 1977 otrzymał magisterium z filozofii. W roku 1979 obronił napisaną pod kierunkiem prof. dr. Marka Fritzhanda rozprawę doktorską pt.: „Elementy filozofii moral-

nej D. Hume'a". W latach 1979-1997 pracował m.in. na stanowisku adiunkta w Zakładzie Nauk Społeczno-Politycznych w filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku (1979) a następnie na stanowisku adiunkta w Zakładzie Nauk Społeczno-Politycznych w Akademii Wychowania Fizycznego w Gdańsku (1983/1984). Na przestrzeni kolejnych trzynastu lat, tj. do roku 1997 pracował przez dwa lata jako nauczyciel wychowania obywatelskiego w Zespole Szkół Zawodowych FSO w Warszawie (1985-1987), przez kilka miesięcy w Dziale Oświatowym Muzeum Historii Polskiego Ruchu Robotniczego w Warszawie, i kolejno przez trzy lata (1988-1991) ponownie na stanowisku adiunkta w Instytucie Badań Problemów Młodzieży w Warszawie. Po trzyletniej przerwie w okresach zatrudnienia pracował jako nauczyciel w trzech szkołach, w których zatrudniony był przez okres od kilku miesięcy do dwóch lat. W roku 1997 rozpoczął pracę na stanowisku adiunkta w Samodzielnym Zakładzie Socjologii w Filii Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Piotrkowie Trybunalskim, gdzie jest zatrudniony do chwili obecnej.

Dopiero po pisemnym ponagleniu ze strony Komisji, dr Skarbek dołączył do swojego wniosku prace, które miały być poddane ocenie. Oprócz rozprawy habilitacyjnej pt.: *Wprowadzenie do aksjoewentystycznej teorii wartości*, (Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie, Piotrków Trybunalski 2010, s. 194) zostały przesłane następujące teksty:

- podręcznik pt.: *Logika dla humanistów* [NWP. Piotrków Tryb. 2004, ss. 286; wyd. II popr. 2010]

oraz 4 artykuły:

- „Byt” a „powinność”, „Studia Filozoficzne”, 12/1980;
- *Psychologizm w teorii etycznej*, „Studia Filozoficzne”, 10/1981);
- *Dylematy samorządu terytorialnego III RP w perspektywie aksjoewentystycznej* [w:] T. Michalczyk, T. Kamiński, W.W. Skarbek (red. red.), *Problemy społeczne w okresie transformacji ustrojowej*, „Zeszyty Naukowe IFiS oraz Instytutu Agrobiznesu”, nr 1, NWP, Piotrków Tryb. 2004, ss. 115-126
- *Antyczne koncepcje wartości etycznych i estetycznych w kontekście współczesnych teorii edukacyjnych* [w:] „Piotrkowskie Studia Pedagogiczne”, t. 12, NWP, Piotrków Tryb. 2006.

W swoim autoreferacie jako osiągnięcie naukowe wymienił dr Skarbek również monografię pt. „Teoria wartości etycznych D. Hume'a”. Jak jednak sam uznał w liście skierowanym do Komisji, nie można jej uznać za osiągnięcie naukowe po doktoracie, ponieważ: „Jest to jednak tylko pogłębione i doprecyzowane ujęcie problemów zawartych już w rozprawie doktorskiej z 1979 roku”.

Jak zauważył prof. Hostyński: „Zainteresowania naukowe dr. Skarbka w zasadzie koncentrują się wokół problemów etyki Hume'a i aksjoewentyzmu. Ponadto, sądząc po tytułach artykułów, przedmiotem refleksji Habilitanta były również zagadnienia natury socjologicznej”.

1. Rozprawa habilitacyjna

Jako rozprawę habilitacyjną dr Władysław Skarbek przedstawił monografię zatytułowaną: *Wprowadzenie do aksjoewentystycznej teorii wartości*, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie, Piotrków Trybunalski 2010, s. 194.

Kompetencje naukowe recenzentów powołanych do oceny rozprawy odpowiadają kryteriom, o których mówi art. 18a ust. 5 ustawy. Praca habilitacyjna uzyskała trzy jednoznacznie negatywne recenzje.

Prof. dr hab. Andrzej Kaniowski docenił nowatorski charakter projektu badawczego, jaki dr Skarbek przedstawił w Autoreferacie. Jednak, według niego, niewiele z tego projektu udało się Autorowi zrealizować w przedstawionej rozprawie habilitacyjnej. W swojej bardzo obszernej i wnikliwej recenzji zwrócił uwagę, iż przedstawiona do oceny rozprawa w dużej mierze ma charakter „podręcznikowy”, a nie naukowo-badawczy, czy naukowo-analityczny. Przejawia się to przede wszystkim w jej ubogim warsztacie naukowym: brak w niej jakiegokolwiek analizy, autor nie stawia żadnych tez i nie wyciąga wniosków. Podobnie jak w pracach o charakterze podręcznikowym autor referuje i przedstawia twierdzenia, klasyfikacje, modele i stanowiska, które w innych dyscyplinach naukowych (logika, teoria gier, fizyka czy teoria systemów) mają charakter wiedzy znanej, jeśli nie oczywistej.

Wśród mankamentów pracy dr Skarbka wymienia prof. Kaniowski również nieuprawnione korzystanie z cudzych tekstów, czyli - jak stwierdził: „nieprzestrzeganie przez Autora w pewnych partiach publikacji elementarnych reguł naukowego warsztatu, to znaczy nieprzestrzeganie wymogu czytelnego zaznaczania partii tekstu, które nie są własnego autorstwa”. Dotyczy to, jego zdaniem, szczególnie pierwszej części rozdziału trzeciego rozprawy (ss. 91-105), w której Autor zajmuje się aksjologią formalną R.S. Hartmana. W celu udokumentowania tego zarzutu Recenzent zestawiał fragmenty tekstu dra Skarbka z odpowiednimi fragmentami tekstów R. S. Hartmana.

Według niego autor rozprawy wykorzystał w niej także fragmenty swojej pracy doktorskiej. I tak na stronach 169-173 oraz na stronach 178-181 pojawiają się fragmenty z książki „Teoria wartości etycznych D. Hume’a” (strony: 184-188, 190-191 i ss. 191-201, 204-206), która, jak stwierdził sam Habilitant w przesłanej 6.08.2012 komisji habilitacyjnej informacji: „stanowi tylko pogłębione i doprecyzowane ujęcie problemów zawartych w rozprawie doktorskiej z 1979 roku”. Według Recenzenta tego rodzaju zabieg zdaje się „wskazywać, że to, co kwalifikować się ma do potraktowania jako osiągnięcie naukowe zaprezentowane w publikacji przedstawionej w postępowaniu habilitacyjnym, było już de facto zawarte w konkluzjach rozprawy doktorskiej”. W ten sposób, już ze względów formalnych, zdaniem prof. Kaniowskiego, przedstawiona do recenzji praca nie spełnia ustawowego wymogu, stawianego habilitacjom, czyli znacznego wzbogacenia dorobku naukowego po doktoracie.

Prof. dr hab. Lesław Hostyński, wykorzystując zapewnienia Autora rozprawy z Autoreferatu, starał się dociec, czy rzeczywiście w przedstawionej rozprawie habilitacyjnej prezentuje on „własną, oryginalną koncepcję aksjologiczną, której nadał miano aksjoewentyzmu (gr. *aksios* – wartościowy; łac. *eventum* - zdarzenie)”. Jak twierdzi dr Skarbek, aksjoewentyzm „to koncepcja aksjologiczna, której specyfika polega na ujmowaniu każdego fragmentu rzeczywistości jako systemu względnie izolowanego w czterech wymiarach: *ewentystycznym* (zdarzeniowym), *aksjologicznym* (wartościowym), *informacyjnym* oraz *temporalnym* (czasowym). Nazwa *aksjoewentyzm* ma wskazywać na szczególną rolę wartości i zdarzeń w uniwersum ontycznym.” (s. 1-2) Zdaniem prof. Hostyńskiego, gdyby tak „rzeczywiście było, recenzentowi nie pozostałoby nic innego jak tylko wnosić o nadanie stopnia doktora habilitowanego”. Jednak, jak zauważa Recenzent: „Niestety, *Wprowadzenie do aksjoewentystycznej teorii wartości* na pewno nie jest „oryginalną koncepcję aksjologiczną”, gdyż propozycję Władysława W. Skarbka trudno jest traktować jako koncepcję aksjologiczną. Po uważnej lekturze monografii nie sposób jest odpowiedzieć na pytanie: czemu w zasadzie zawarta w niej propozycja teoretyczna miałaby służyć jako propozycja aksjologiczna”. Dr Skarbek nie przedstawia jasno sformułowanej tezy, której rozwinięciem byłaby jego praca.

Również według **prof. dr hab. Ryszarda Wiśniewskiego** przedłożona mu do oceny praca ma raczej charakter szkicu, niż - jak twierdzi autor - rozwinięcia oryginal-

nej koncepcji aksjologicznej, nazywanej przez niego aksjoewentyzmem. Recenzent uznał, iż jest to pewien projekt, „łączący aksjologię, opartą przede wszystkim o poglądy amerykańskiego aksjologa Roberta S. Hartmana, w kontekście Bertalanffy’ego teorii systemów względnie izolowanych” oraz interpretowaną „w perspektywie ontologii wartości, epistemologię wartości i metaaksjologię”. Przekonuje o tym, jak twierdzi Recenzent, sama struktura pracy, czyli już tytuły i treści rozdziałów. Składa się ona z sześciu rozdziałów oraz wyjątkowo krótkiego wstępu i zakończenia. Jak zauważa Recenzent: „Wstęp jest rekordowo krótki, pozbawiony deklaracji celu badawczego i przyjętych metod, sprowadzający się do wyjaśnienia podstawowych pojęć, czyli założeń definicyjnych aksjoewentyzmu”. Stwierdził także, iż po raz pierwszy spotkał się z tak ograniczonym wstępem do rozprawy habilitacyjnej. Jego zdaniem, szkicowy charakter rozprawy „wybitnie utrudnia zrozumienie sensu całego przedsięwzięcia”, trudno zamysł autora zrozumieć i trudno z nim dyskutować.

W swoich uwagach krytycznych prof. Wiśniewski zarzucił także Autorowi, iż w przedstawionej pracy prezentuje pobieżną orientację w dziedzinie aksjologii. Jego wątpliwości budzi również nowa terminologia w dziedzinie aksjologii, którą proponuje Autor rozprawy, tym bardziej, iż nie stara się o jej uzasadnienie. Za najbardziej wartościową część rozprawy uznał prof. Wiśniewski tę „która dotyczy poglądów Roberta S. Hartmana. Przy czym również ta część pracy ma szkicowy tylko charakter. Jak zauważa Recenzent: „gdyby autor skupił się na gruntownej analizie dorobku Hartmana, na aplikacji zarówno teorii, jak i praktycznej strony jego teorii wartości, konfrontując ją w szczególności z niektórymi polskimi tropami podobnego sposobu myślenia w pojmowaniu wartości czy logiki dóbr – przedłożyłby pracę teoretycznie i praktycznie ważną. Ale tak się nie stało”.

Podsumowanie recenzji w części dotyczącej rozprawy habilitacyjnej dr Skarbka:

Prof. Kaniowski: „Przedłożona przez dra Władysława W. Skarbka w postępowaniu habilitacyjnym publikacja, wskazana – przypomnijmy: po dokonanej przez Habilitanta autokorekcje – jako stanowiąca osiągnięcie naukowe, o którym mowa jest w art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach w zakresie sztuki, czyli jako owo „osiągnięcie naukowe ..., uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej”, ujawnia zarówno to, co jest świadectwem znacznego potencjału naukowego Habilitanta, jak też jest świadectwem nazbyt daleko idącego przeorientowania się na aktywność podręcznikowo-popularyzatorską, a nadto nieprzestrzegania pewnych elementarnych zasad profesjonalnej pracy naukowej, w szczególności wymaganych w wypadku publikacji przygotowywanych z myślą o ubieganiu się o stopień naukowy doktora czy doktora habilitowanego”.

Prof. Hostyński: rozprawa habilitacyjna dra Skarbka „jest, nawet dla wyjątkowo uważnego czytelnika, lekturą trudną i nie chodzi o jej fragmenty sformalizowane, ale przede wszystkim o niezbyt jasny przekaz zamysłów autora”.

Prof. Wiśniewski: „W sumie szkicowość pracy i arbitralność w doborze tropów badawczych i literatury, w definiowaniu pojęć także, sprawia, że trudno przypisać tej pracy wartość intelektualną, jakiej wymaga się od rozprawy habilitacyjnej. Autor sam w autoreferacie na zakończenie z rozbrajającą szczerością przyznaje, że „monografia „*Wprowadzenie do aksjoewentyzycznej teorii wartości*” stanowi w gruncie rzeczy szkic do rozważań - które będą prowadzone przeze mnie przez następne lata - nad poszcze-

gólnymi typami wartości i na trzech płaszczyznach: ontologicznej epistemologicznej i metaaksjologicznej w aspekcie przyjętych założeń aksjoewentystycznych”. Nie ma więc wątpliwości, że to nie jest praca, która charakteryzuje się znaczącym wkładem w rozwój aksjologii, a jej nowatorstwo sprowadzające się do założeń (aksjomatów) jest raczej sztuczne, polegające na mało jasnej i mało udanej syntezie aksjologii i teorii systemów, podszytej nadzieją, że może to mieć wpływ na rozwój aksjologii praktycznej, wykorzystującej inspiracje i badania Roberta S. Hartmana”.

Konkluzje wszystkich recenzji w części dotyczącej rozprawy habilitacyjnej dr Skarbka są jednoznacznie negatywne.

2. Sprawozdanie z dyskusji członków Komisji ds. przewodu habilitacyjnego dra Władysława Skarbka na temat jego rozprawy habilitacyjnej.

Przebieg dyskusji:

Prof. A. Kaniowski uznał pomysł dr. Skarbka za godny uwagi, ale jego wykonanie za nieudane. Autor bowiem głównie referuje dawne teorie naukowe, często arbitralnie dobrane.

Prof. L. Hostyński nazwał z tego powodu książkę habilitacyjną dr. Skarbka pracą wykonaną jakby przez „serfującego swobodnie w Internecie”.

Prof. R. Wiśniewski stwierdził, że Habilitant dokonał „zlepiania” różnych znanych sobie koncepcji.

Prof. J. Piórczyński podkreślił, że omawiana praca habilitacyjna nie spełnia kryteriów obowiązujących rozprawy naukowe. Rozprawa dr. W. Skarbka składa się przeważnie z wyciągów z różnych koncepcji w postaci objaśniania pojęć oraz wyróżniania czy raczej wylizywania różnych stanowisk teoretycznych.

Prof. W. Tyburski poparł wnioski pozostałych członków Komisji, zawarte w recenzjach i wypowiedziach podczas jej obrad.

Prof. J. Kurczak oceniła rozprawę habilitacyjną jako tekst „roboczy”, sprawozdanie z lektur, wymagające dopiero dalszego opracowania. „Wprowadzenie do aksjoewentystycznej teorii wartości” dr. Skarbka trudno się czyta z uwagi na wspomniane już niedostatki warsztatowe. Poważne wątpliwości budzi samo zastosowanie ogólnej teorii systemów do proponowanej przez autora uniwersalnej teorii wartości, pewna „formalistyczność” w podejściu do zagadnienia.

Tę część dyskusji podsumowała Przewodnicząca Komisji **prof. B. Markiewicz**, zwracając uwagę na zgodność opinii członków Komisji na temat poznawczej wartości rozprawy dr. Skarbka

3. Ocena dorobku i aktywności naukowej Habilitanta

W przedstawionym przez Habilitanta „Wykazie prac naukowych (po obronie doktoratu)” znajduje się

- 1) 18 pozycji zaklasyfikowanych jako artykuły, z których jedynie cztery przed-

stawione zostały do oceny w postępowaniu habilitacyjnym:

- „Byt” a „powinność”, „Studia Filozoficzne”, 12/1980,
 - „Psychologizm w teorii etycznej” „Studia Filozoficzne”, 10/1981),
 - „Dylematy samorządu terytorialnego III RP w perspektywie aksjoewentystycznej” [w:] T. Michalczyk, T. Kamiński, W.W. Skarbek (red. red.), Problemy społeczne w okresie transformacji ustrojowej, „Zeszyty Naukowe IFiS oraz Instytutu Agrobiznesu”, nr 1, NWP, Piotrków Tryb. 2004, ss. 115-126,
 - „Antyczne koncepcje wartości etycznych i estetycznych w kontekście współczesnych teorii edukacyjnych” [w:] „Piotrkowskie Studia Pedagogiczne”, t. 12, NWP, Piotrków Tryb. 2006.
- 2) dwie monografie naukowe:
- „Teoria wartości etycznych D. Hume’a” (wycofana ostatecznie przez niego z tej listy)
 - „Wprowadzenie do aksjoewentystycznej teorii wartości” (rozprawa habilitacyjna)
- 3) cztery podręczniki:
- „Propedeutyka logiki” NWP, Piotrków Tryb. 1999, ss. 163
 - „Elementy filozofii” NWP, Piotrków Tryb. 2000, ss. 347
 - „Wybrane zagadnienia socjologii ogólnej i socjologii edukacji” NWP, Piotrków Tryb. 2003, ss. 260
 - Logika dla humanistów NWP. Piotrków Tryb. 2004, ss. 286; wyd. II

Habilitant wystąpił tylko raz, w roku 1981 w Halle, na konferencji zagranicznej, a przedstawiona dokumentacja nie zawiera informacji o jakimkolwiek innym wystąpieniu konferencyjnym, brak też jest jakiegokolwiek informacji u udziale w projektach badawczych.

Prof. Kaniowski w swojej recenzji zwrócił uwagę, iż dr Skarbek uwzględnił w swoim „Wykazie publikacji (po doktoracie)” szereg pozycji, które są bezpośrednio związane z pracą doktorską, stąd nie powinny w tym „Wykazie”, figurować. Według niego w „Wykazie” występują także nieprawidłowe zapisy bibliograficzne. Habilitant przy podawaniu informacji bibliograficznych na temat artykułów nie podaje zwykle ich objętości, co budzi podejrzenie, iż próbuje tym samym ukryć rzeczywisty rozmiar swojego dorobku naukowego.

Prof. Kaniowski przedstawił także szczegółową opinię merytoryczną na temat dwóch artykułów, które, jego zdaniem, rzeczywiście można zaliczyć do dorobku naukowego dra Skarbka po doktoracie. Są to:

„Dylematy samorządu terytorialnego III RP w perspektywie aksjoewentystycznej” [w:] T. Michalczyk, T. Kamiński, W.W. Skarbek (red. red.), Problemy społeczne w okresie transformacji ustrojowej, „Zeszyty Naukowe IFiS oraz Instytutu Agrobiznesu”, nr 1, NWP, Piotrków Tryb. 2004, ss. 115-126 i „Antyczne koncepcje wartości etycznych i estetycznych w kontekście współczesnych teorii edukacyjnych” [w:] „Piotrkowskie Studia Pedagogiczne”, t. 12, NWP, Piotrków Tryb. 2006.,

Recenzent podkreślił, iż stanowią one cenną próbę zastosowania przez Autora narzędzi filozoficznych do wyjaśnienia aktualnych kwestii politycznych (samorząd terytorialny), czy praktycznych (edukacja). Doceniając znaczenie podejmowanej przez Autora tematyki, zgłosił jednak zastrzeżenia, co do naukowej wartości tej próby. W konkluzji stwierdził także, iż „Niezależnie jednak od sposobu zakwalifikowania obydwu publikacji – to znaczy uznania ich za publikacje o charakterze ściśle naukowym, czy raczej za publikacje o charakterze dydaktyczno-kształcącym – należy jednoznacznie stwierdzić, że ilość tychże publikacji pretendujących do publikacji o charakterze naukowym jest

nader skromna i wyraźnie poświadcza fakt, że na przestrzeni czasu przypadającego na karierę akademicką dr Władysława W. Skarbkę główną formą aktywności była dydaktyka i praca nad podręcznikami, z jednoczesnym daleko idącym ograniczeniem aktywności stricte naukowej, której podstawowymi formami realizacji winno być: publikowanie prac naukowych, uczestniczenie w krajowych i zagranicznych konferencjach, a także zaangażowanie w projekty badawcze”.

Oceniając wartość tych dwóch artykułów **prof. Wiśniewski** stwierdził, iż nie są to dokonania wykazujące walory twórcze, lecz mają raczej charakter edukacyjny, a przede wszystkim nie wnoszą niczego nowego do filozofii. Podobną opinię zaprezentował **prof. Hostyński**.

4. Ocena osiągnięć dydaktycznych i popularyzujących naukę:

Działalność dydaktyczna:

Ćwiczenia i wykłady z zakresu:

- Filozofia: historia filozofii, filozofia społeczna, współczesne koncepcje filozofii i etyki, filozofia bezpieczeństwa.
- Socjologia: socjologia ogólna, socjologia edukacji, socjologia pracy.
- Logika i metodologia: logika dla humanistów, metodologia nauk społecznych.

Autor czterech podręczników:

- Propedeutyka logiki” NWP, Piotrków Tryb. 1999, ss. 163
- „Elementy filozofii” NWP, Piotrków Tryb. 2000, ss. 347
- „Wybrane zagadnienia socjologii ogólnej i socjologii edukacji” NWP, Piotrków Tryb. 2003, ss. 260
- Logika dla humanistów NWP. Piotrków Tryb. 2004, ss. 286; wyd. II

1980-1982 opieka nad Studenckim Kołem Naukowym.

Dr Skarbek nie wykazał w swoich dokumentach działalności związanej z opieką naukową nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, ani pracy z młodą kadrą naukową, w charakterze promotora prac magisterskich.

Osiągnięcia w zakresie popularyzacji nauki:

- W latach 1980 – 1982 (adiunkt w Zakładzie Nauk Społeczno-Politycznych Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku) – cykl wykładów z filozofii w ramach Wszechnicy Nauk w Białymstoku.
- W latach 1980 – 1982 (adiunkt w Zakładzie Nauk Społeczno-Politycznych Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku) – opiekun Studenckiego Koła Filozoficznego w Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku.
- Publikacje popularyzatorskie:
 1. *Spór o wartość życia* [w:] „Argumenty”, nr 34, Warszawa 1988.
 2. *Ekotyka w systemie wartości* [w:] „Argumenty”, nr 34, Warszawa 1989.
 3. *Ściągą z historii powszechnej*, AWM, Raszyn k/ Warszawy 2002: Część I – ss. 125, Część II – ss. 116, Część III – ss. 175, Część IV – ss. 176, Część V – ss. 162, Część VI – ss. 164.

Jak uznał **prof. Kaniowski**, bez wątplenia Habilitant legitymuje się „osiągnięciami dydaktycznymi i w zakresie popularyzacji nauki”. Należą do nich przede wszystkim podręczniki jego autorstwa oraz wykłady we Wszechnicy Nauk w Białymstoku w latach 1980-1982 a także teksty publicystyczne. Jego praca w tej dziedzinie została doceniona: na początku swojej kariery otrzymał Nagrodą Rektora UW, a w 2005 r. został uhonorowany Dyplomem Uznanie Rektora AŚ w Kielcach.. Jednak, jego zdaniem: „W świetle oczekiwań ustawodawcy w stosunku do kandydata do stopnia doktora habilitowanego (wyartykułowanych w przywoływanym tu rozporządzeniu) dokonania dra Władysława W. Skarbka odznaczają się wyraźną jednostronnością i całkowitym brakiem dokonań w zakresie krajowej i międzynarodowej aktywności naukowej (w postaci udziału w konferencjach i projektach)”.

Prof. Hostyński pozytywnie ocenił dorobek dydaktyczny dra Skarbka. Uznał także, iż dr Skarbek w swojej działalności akademickiej najwięcej uwagi poświęcił pracy dydaktycznej i uzyskał w niej realne osiągnięcia. Na szczególne wyróżnienie zasługuje jego aktywność wydawnicza służąca potrzebom dydaktycznym

Zdaniem **Prof. Wiśniewskiego**, na podstawie przesłanych materiałów można uznać, że „w latach pracy w filii UJK angażował się szeroko w dydaktykę filozofii i ma udokumentowane osiągnięcia w zakresie przygotowywania pomocy dydaktycznych”.

4. Sprawozdanie z dyskusji członków Komisji ds. przewodu habilitacyjnego dra Władysława Skarbka na temat jego aktywności naukowej i popularyzującej naukę.

Przebieg dyskusji:

Prof. A. Kaniowski stwierdził, że poza podręcznikami przedstawione komisji prace mają charakter popularyzatorski, a nie naukowy. Pozytywnie ocenił podręcznik logiki. Brak, jego zdaniem, pełniejszej informacji o działalności dydaktycznej Habilitanta w ostatnich latach, w filii Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Piotrkowie Trybunalskim.

Prof. R. Wiśniewski dodał, że działalność dydaktyczna Habilitanta wydaje się być jego głównym osiągnięciem, o czym świadczy podręcznik „Logika dla humanistów” i pozostałe wymienione prace, które nie kwalifikują się do osiągnięć ściśle naukowych. Trudno ocenić działalność dydaktyczną Habilitanta na podstawie niepełnych informacji.

Prof. L. Hostyński powrócił do sprawy odwoływania się przez dr. Skarbka w jego pracach do teorii naukowych sprzed wielu lat, z pomijaniem powstałych w ostatnim okresie. Nieuwzględnianie nowszych koncepcji skrytykował także **prof. W. Tyburski**.

Prof. J. Piórczyński zauważył, że spośród 18 artykułów opublikowanych przez dr. Skarbka po uzyskaniu przez niego stopnia doktora tylko 9 /pozycje 1-8 i 18 w spisie podanym przez dr. Skarbka/ można, naszym zdaniem, uznać za artykuły naukowe. Jest to więc dorobek naukowy nadzwyczaj skromny. Natomiast łatwo zauważalna i dość szeroka jest działalność popularyzatorska dr. Skarbka, najbardziej wartościowa w dziedzinie logiki.

Nawiązując do głosów poprzedników, **prof. J. Kurczak** podała przykład sięgania przez dr. Skarbka do koncepcji sprzed kilkudziesięciu lat, w dużej mierze zdezaktualizowanych. W artykule z r. 2006 pt.: „Antyczne koncepcje wartości etycznych i estetycznych w kontekście współczesnych teorii edukacyjnych” autor powołał się na stanowisko B. Suchodolskiego, zawarte w książce sprzed 45 lat „Świat człowieka a wychowanie”. Nie zauważył, że sformułowane wówczas zadania wychowawcze nie mogą w pełni przy-

stawać do sytuacji dzisiejszej, nie przywołał ani jednej teorii pedagogicznej głoszonej już w XXI wieku.

Prof. B. Markiewicz, podsumowując dyskusję, podkreśliła, że Komisja pozytywnie ocenia działalność dydaktyczną dr. Skarbka, głównie na podstawie znajomości podręcznika „Logika dla humanistów”. Natomiast nie może uznać jego dorobku naukowego ani za wystarczający, ani za istotny na tyle, by na tej podstawie można było wystąpić do Rady Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dziedzinie filozofii.

Ogólna ocena Recenzentów:

Prof. Kaniowski:

„W świetle ... aktualnych ustawowych wymagań stawianych wobec osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego dokonania, jakimi legitymuje się dr Władysław W. Skarbkę, w niewielkim stopniu tylko spełniają stawiane wymagania. Podstawowe braki, to niewielki bardzo rozmiar publikacji stricte naukowych, brak krajowej i zagranicznej aktywności naukowej, nieuczestniczenie w projektach badawczych”.

Prof. Wiśniewski:

„W ogólnej ocenie dorobku dr Władysława Skarbka trudno znaleźć dobre argumenty dla uznania go za spełniającego ustawowe wymagania w przewodzie habilitacyjnym. Nie spełnia tych wymogów ani książka *Wprowadzenie do aksjoewentystycznej teorii wartości*, ani żaden inny tekst naukowy, nie licząc podręczników, które są dla oceny dorobku naukowego istotne tylko w odniesieniu do wymagań dydaktycznych (traktowanych pośilkowo). To, że prace dr. Skarbka nie spełniają wymogu obecności w którejś z baz danych, jest już w konsekwencji bezprzedmiotowym wymogiem. Trudno też ocenić inne opisanie w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego osiągnięcia habilitanta, skoro ich nie wykazał. To bez wątpienia najslabszy z wniosków habilitacyjnych, z jakimi się w swojej karierze recenzenta spotkałem, a efekt porównawczy też ma znaczenie”.

Konkluzje recenzji:

Prof. Kaniowski:

„Z racji wskazanych w recenzji uchybień i braków oraz w świetle ustawowych wymogów stwierdzić należy, że przedstawione do oceny w postępowaniu habilitacyjnym osiągnięcie naukowe oraz dorobek i aktywność naukowa nie upoważniają do nadania dr. Władysławowi W. Skarbkowi stopnia doktora habilitowanego”.

Prof. Hostyński:

„Zgodnie z Ustawą o tytule naukowym i stopniach naukowych Rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Władysław W. Skarbkę nie legitymuje się znacznym i samodzielnym dorobkiem naukowym, a w swoich publikacjach i działalności naukowej wykazuje się nie w pełni satysfakcjonującą wiedzą teoretyczną a także umiejętnością samodzielnego prowadzenia badań naukowych.

W oparciu o przedstawioną rozprawę habilitacyjną oraz dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia doktora **wnoszę o odrzucenie wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego dr. Władysława W. Skarbka**".

Prof. Wiśniewski:

„... stwierdzam, że osiągnięcia naukowe dr. Władysława Skarbka nie uzasadniają w świetle art. 16 Ustawy o stopniach i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, wniosku zainteresowanego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych”.

5. Końcowe stanowisko Komisji:

Na podstawie recenzji oraz dyskusji odbytej w trakcie posiedzenia Komisji habilitacyjnej powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Władysława Skarbka, jej członkowie uznali,

iż nie wykazał się on „istotną aktywnością naukową”, co oznacza, iż nie spełnia wymagania sformułowanego w art. 16 ust 1 Ustawy, dlatego jednogłośnie podjęli uchwałę o odmowie nadania mu stopnia doktora habilitowanego, którą niniejszym przedkładają Radzie Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego.

Łódź, 8 listopada 2012 roku

Barbara Markiewicz

Wł. Tyty

Prof. Piotr Wójcik
Justyna Karczak

J. Słoboda

Jerzy Winiarski
Kamila